

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ σὺν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδητοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 18

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ ξενοδόχισσα ἐτοιμαζόταν νὰ βγεῖ γιὰ νὰ περιποιηθεῖ τὴν πελατεία τῆς, ὁ καθηγητὴς τῆς σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ μοῦ λές, κυρὰ-Γρίπω μου, μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς καλὸ κρασί ἐδῶ μέσα;

— Ἀπ' ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ ἐδῶ μέσα, ὅταν πληρώνει! ἀποκρίθηκε ἡ γριά.

Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου τῶν Ἀκουτονάρ κατάλαβε. Ἐδῶγαλε ἀπὸ τὸ γιλέκο τοῦ δυὸ χρυσὰ νομίσματα καὶ τάβαλε στὸ χέρι τῆς γριάς:

— Κέρασε τοὺς πελάτες σου ἀπὸ μέρος μου... Ὁ Πατατούκας, πές τους, γιορτάζει τὰ καλοσωρίσματά του!

Ἡ γριά βγήκε γρήγορα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀκούστηκαν φωνές, γέλια καὶ φασαρία. Μαχαιροπήρουνα χτυποῦσαν τὰ πιάτα δαιμονισμένα καὶ διάφορες φωνές ἀκούγονταν νὰ φωνάζουν ζήτη.

Ὁ Πατατούκας ἔκρινε ὅτι ἦταν ὥρᾳ νὰ κάμει τὴ θριαμβευτικὴν του εἰσοδὸν. Κοιτάχθηκε στὸν καθρέφτη τοῦ τοίχου, τακτοποίησε τὰ μαλλιά του, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ κρέμασε στὸ στήθος του τὸ παράσημο τοῦ Κροκοδείλου καὶ διευθύνθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια στὴν τραπέζια.

Ἐξῶ στὸ δρόμο, περιμένουν τὰ δυὸ ἀθῶα ἀραπάκια, κλεισμένα μέσα στ' ἀμάξι!

Τριγύρω στὸ τραπέζι καθόνταν καμμιά δεκαρὶ ἀνθρώποι, ποὺ σχεδὸν ὅλοι γνώριζαν τὸν Πατατούκα καὶ, εὐθὺς μόλις τὸν εἶδαν, σηκώθηκαν γιὰ νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι.

Πρῶτα-πρῶτα, ἓνας χοντρός ἄντρας μὲ χαρούμενη φάτσα, ποὺ φοροῦσε μονάχα ἓνα πανταλόνι καὶ μιὰ κόκκινη φανέλλα ποὺ ἄφιν' ἔξω τὰ γερὰ κι εὐρωστα μπράτσα του. Περπατοῦσε καμαρωτὸς καὶ μιλοῦσε μὲ μιὰ χοντρή φωνὴ βαρυτόνου.

— Καλημέρα, Ἡρακλῆ! εἶπε ὁ Πατατούκας στὸν κολοσσό.

— Καλημέρα, Πατατούκα! ἔκαμ' ἐκεῖνος τινάζοντάς του τὸ χέρι μ' ὕλη του τὴ δύναμη. Ὡστε γύρισες ἀπὸ τὰ μακρινὰ ταξίδια σου;

— Ναί, καθὼς βλέπεις, Αὐγουστε! ἀπάντησε ὁ Πατατούκας σφίγγοντας

τὴν τὴν χερί ἐνός μικροκαμωμένου ἀνθρώπου, μὲ λεπτὸ πρόσωπο καὶ μικρὰ πονηρὰ μάτια, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ κἀνῃ κωμικὰς ρεδερέντσες.

Μὰ ξαφνικά, ἓνα ἑλαφρὸ κι' εὐλύγιστο σῶμα πήδησε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ ρίξει χάμω οὔτε μιὰ ἀλατιέρα κι' ἓνας ἔξυπνος καὶ ὁμορφος νέος βρέθηκε μπροστὰ στὸν Πατατούκα.

— Ἀλλόι Μάστερ Πάτατουκ! Ἐγκὼ τέλει καιρετήσῃ ἐσένα! Καλὸς ὦρισε!

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ γιὰ νὰ συντομεύει τὶς ἀποστάσεις, πηδοῦσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ τραπέζια, ἦταν ὁ παλιάτσος

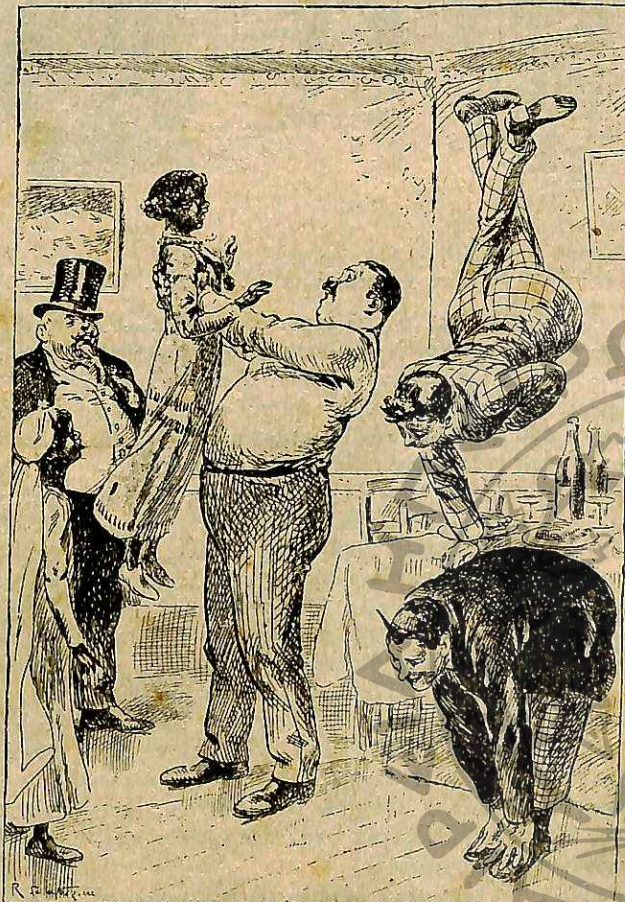
Πούμ-Πούμ ὁ ἀγαπημένος τῶν μικρῶν Παριονιδῶν, ὁ μοναδικὸς Πούμ-Πούμ, ποὺ δὶπλωνε τὸ σῶμα του μέσα σ' ἓνα στεφάνι, ποὺ περπατοῦσε μὲ τὰ χέρια, ποὺ ἔτρεχε πάνω στὸ σύρμα, τέλος ὁ ἀφθαστος καὶ ὑπέροχος Πούμ-Πούμ!

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἀκόμη τὴν Ἰσμέρια, τὴ γυναῖκα τοῦ Ἡρακλῆ, μιὰ γυναικούλα λεπτὴ ποὺ ἔλεγε πῶς ἀν τὴ φουρῶσε, θάπεφτε. Ἦταν πάντα σιωπηλὴ καὶ λυπημένη καὶ φαινόταν πῶς δὲν ἦταν καθόλου ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν τύχη τῆς.

Ὅταν πέρασαν οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοί, ὁ Πατατούκας ἔδειξε μ' ἓνα θεατρικὸ κίνημα τὶς μποτίλλιες ποὺ εἶχε φέρεῖ ἡ κυρὰ-Γρίπω καὶ εἶπε:

— Κερνῶ ὅλους καὶ σὰς προσκαλῶ νὰ πιήτε στὴν ὑγείᾳ μου! Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει κι' οἱ μποτίλλιες εἶχαν ἀναίξει καὶ τὸ κρασί ἔλαμψε στὰ ποτήρια. Ὁ Πούμ-Πούμ ἔκρινε καλὸ νὰ κάνῃ μιὰ πρόποση μὲ τὴ χαριτωμένην του διάλεκτο. Ἀνέβηκε λοιπὸν ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

— Μάστερ Πατατούκ! Ἐσοῦ πάει Ἀφρική, τόπο ζεστό, τό-

«— Χίπ! χίπ! οὐρρα!... » (Σελ. 155, στ. α')

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νουβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Ἄλλοτε, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἀνθρώπος καὶ ἐδλεπε τὰ σύννεφα ἀπὸ κάτω, τοῦ φαινόταν ὅλα σταχτιά καὶ μελαγχολικά· τώρα ὅμως πού πετοῦσε ἀνάμεσά τους, τοῦ ἔκαναν ἐντελῶς ἀλλοιωτική ἐντύπωση.

Τὴ στιγμή πού οἱ πρώτες στάλες τῆς βροχῆς ἔπεσαν ἐπάνω στή γῆ, ὅλα τὰ πουλιά πού βρισκόταν κάτω στὰ δένδρα, ἔβγαλαν τέτοιες χαρμόσυνες φωνές, πού ἀντήχησε ὁλος ὁ τόπος. Κι' ὁ Νίλς ἔβλεπε τρομαγμένος πάνω στή ράχη τοῦ χήνου του.

«— Τώρα ἄρχισε ἡ βροχή· ἡ βροχή θὰ μᾶς φέρεי τὴν Ἀνοιξή· ἡ Ἀνοιξή θὰ μᾶς φέρει τὰ λουλούδια καὶ τίς προσινάδες· κάτω ἀπὸ τίς προσινάδες κρύβονται σχολήκια καὶ μαμμούνια πού εἶναι τὸ καλύτερο φαί γιὰ μᾶς. Καὶ τὸ καλὸ φαί εἶναι τὸ πιὸ ὠραῖο πράγμα τοῦ κόσμου», κελαῖ-δοῦσαν τὰ πουλάκια.

Κι' οἱ ἀγριόχηνες ἀκόμη χαίρονταν γιὰ τὴ βροχή πού ξύπναγε τὰ φυτὰ ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικὸ τους ὕπνο καὶ ἔλυωνε τοὺς πάγους πού σκέπαζαν τίς λίμνες. (Στὴ Σουηδία δὲν εἶναι ὅπως στὰ δικὰ μᾶς κλίματα. Ἐκεῖ ὅλον τὸν χειμῶνα δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χιονίζει· καὶ ἡ βροχή εἶναι ὁ προάγγελος τῆς Ἀνοιξῆς. Γι' αὐτὸ χαίρονταν ὅλοι γιὰ τὴ βροχή.)

Οἱ ἀγριόχηνες δὲν μπορούσαν πιά νὰ μένουν ὅπως πρῶτα σοδαρές κι' ἄρχισαν κι' αὐτὲς μὲ εὐθυμίες κραυγὲς νὰ χαίρετον τὴ βροχή. Τὴν ὥρα πού περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ χωράφια πού ἦταν φυτεμένες οἱ πατάτες, φώναζαν μὲ ὀλη τους τὴ δύναμη:

— Εὐπνήστε, εὐπνήστε. Ἐρχεται ἡ Ἀνοιξή. Ἀρκετὰ τεμπελιάσατε ὡς τώρα!

Ὅταν ἔδλεπαν ἀνθρώπους πού ἔτρεχαν γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπ' τὴ βροχή, πετοῦσαν χαμηλότερα καὶ τοὺς φώναζαν:

— Γιατί ἐσεῖς εἰστε τόσο φοβητοῦ-ριδες; Δὲ βλέπετε πού βρέχει φωμὶ καὶ κουλούρια; Φωμὶ καὶ κουλούρια!

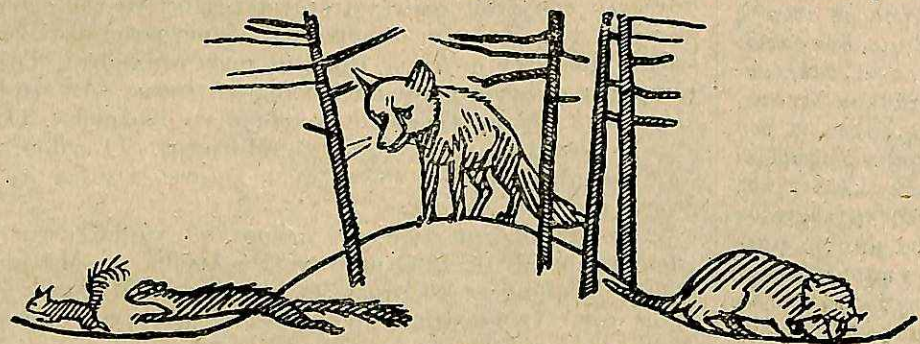
Ἐτσι ἀκούγονταν ἀπὸ παντοῦ χαρούμενες φωνές, ὅταν πρωτάρχισε ἡ βροχή νὰ πέφτῃ. Ἐδρεχε ὅμως ἀκατάπαυστα ὅλο τὸ πρωὶ καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἀπόγεμα, καὶ τότε οἱ ἀγριόχηνες ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους καὶ φωνάζουν στὰ διψα-κι' ἄρχισαν

σμένα δάση πού ἀπλώνονταν γύρω ἀπὸ τίς λίμνες:

— Δὲν σᾶς φθάνει πιά τόσο βροχή; Δὲν σᾶς φθάνει πιά τόσο βροχή;

Ὁ οὐρανὸς γινόταν, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ὁλοένα πιὸ βαρὺς κι' εἶχε τὸ ἴδιο μολυβὶ χρῶμα ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφτεῖ τό-σο καλὰ, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρῇ σὲ πιά μεριά βρισκόταν.

Ἡ βροχή γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατὴ καὶ πλατάγιζε πάνω στὰ πε-ρούγια τῶν χηνῶν καὶ καταστάλα-ζε ὡς τὸ πετρεῖ τους. Ἡ γῆ ἀπὸ κάτω ἄχνιζε· τὰ βουνά, οἱ λίμνες καὶ τὰ δάση φαινόταν σταχτιά καὶ μπερδε-μένα, κι' οἱ χῆνες δὲν γνωρίζανε πιά κατὰ πού πήγαιναν. Τὸ πέταμά τους τώρα εἶχε γίνει πιὸ ἄργό, οἱ εὐθυμίες κραυγὲς εἶχαν πάψει κι' ὁ καϊμένος ὁ Νίλς ἐννοιοῦσε τὸ κρῦ καὶ τὴν ὕγρα-

Ἡ κυρά-Μαριὼ κι' ἄλλα ζῶα τοῦ δάσους.

σία νὰ τὸν περνοῦν ὡς τὰ κόκκαλα. Κι' ὅμως, ἐνῶς κοιτοῦσε στὸν ἀέρα, δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. Καὶ τὸ βρά-δυ ἀκόμη, ὅταν κατέβηκαν οἱ χῆνες ἀπὸ ψηλὰ καὶ πήγαν νὰ κουρινιάσουν κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, στὴ μέση ἐνὸς μεγάλου βάλτου, ὅπου ὅλα ἦσαν κρῦα καὶ ὕγρα, ὁ Νίλς δὲν ἐννοιοῦσε καμ-μιὰ στενοχώρια, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ ψά-χνει μήπως εὕρῃ τίποτε φαγώσιμο.

Σιγά-σιγά ὅμως ἐνύχτωσε καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε τόσο πυκνὸ, ὥστε οὔτε τὰ μάτια τοῦ Νίλς πού ἔδλεπαν τώρα τόσο καθαρά, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ διαπεράσουν. Ὁ ἀνοιχτὸς κάμ-πος προκαλοῦσε ἓνα μυστηριώδη τρό-μο κι' ἓνα πλάκωμα ἀνεξήγητο. Ὁ Νίλς εἶχε τρυπώσει κάτω ἀπὸ τὸ φτε-ρὸ τοῦ χήνου του, τὸ κρῦ ὅμως καὶ ἡ ὕγρασία δὲν τὸν ἀφῆναν νὰ κοιμη-θῇ.

Ἐπειτα ἀκούγε γύρω του μεγάλο θόρυβο καὶ βοή ἀπὸ τὴ βροχή πού ἔ-πεφτε κι' ἀπὸ τὰ νερά πού ἔτρεχαν ἓνα γύρω, καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἡσυ-χάσῃ. Ἐννοιοῦσε ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ, γιατί ἀλλοιῶς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν τρομάρα του. Νὰ πάῃ κάπου, ὅπου θὰ-βρισκε λίγη ζέστη καὶ φῶς.

— Τί θὰ πάθαινα ἂν ἐπλησίαζα κανέναν ἀνθρώπο; σκέφθηκε. Νὰ ζη-τοῦσα μονάχα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ κα-

θήσω δίπλα στὴ φωτιά καὶ νὰ μοῦ δώσουν καὶ μιὰ μπουκιά φαί. Καὶ μό-λις ἔδωαινε ὁ ἥλιος, θὰ γύριζα ἀμέσως πλὴν στὶς ἀγριόχηνες.

Ξετρύπωνε ἀπ' τὴ φτερούγα καὶ ἄ-φησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ γλυστρήσῃ στὸ βρεμένο χῶμα. Οὔτε ὁ χῆνος, οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τίς ἀγριόχηνες τὸν ἐννοιοῦσαν· κι' ἔτσι σιγά-σιγά ἔ-φυγε ἀπὸ τὸν βάλτο. Δὲν ἤξερε ἀκόμη σὲ ποιά ἐπαρχία τῆς Σουηδίας βρι-σκόταν.

Ἄν ἦταν ἀκόμα στὸ Σόνεν ἢ ἂν εἶχαν τραβήξῃ βορεινὰ, κατὰ τὸ Σμαϊλαντ, ἢ ἀνατολικά κατὰ τὸ Μπλαϊ-κιγκεν. Τὴν ὥρα ὅμως πού οἱ χῆνες κατέβαιναν στὸ βάλτο, εἶχε διακρίνει ἐκεῖ κοντὰ τὰ φῶτα μιᾶς πόλης, καὶ κατὰ κεῖ διεύθυνε τώρα τὰ βήματά του. Σὲ λίγο βρέθηκε σ' ἓνα μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο μὲ ὠραῖα ψηλὰ δέντρα. Τὰ σπίτια ἦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἦταν ὅλα ξύ-λινα καὶ πολὺ ὁμορ-φα καμωμένα. Τὰ πε-ρισσότερα εἶχαν ἀε-τώματα ἀπὸ ὠραῖο σκαλισμένο ξύλο καὶ βεράντες μὲ χρωμα-τιστὰ τζάμια. Οἱ τοί-χοι ἦσαν βαμμένοι μὲ λαδομπογιά, καὶ τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες εἶχαν σ' ἄλλα σπιτία πράσινο, σ'

ἄλλα κόκκινο καὶ σ' ἄλλα γαλάζιο χρῶμα. Ὁ Νίλς περπατοῦσε καὶ κοι-τάζε τὰ σπιτία. Στ' αὐτὰ του ἔφθα-ναν πού καὶ πού τὰ γέλια κι' οἱ ὀ-μιλίες τῶν ἀνθρώπων πού κουδέντια-ζαν μέσ' στὶς ζεστὲς τους κάμαρες. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ κούσῃ τί ἔλεγαν, ἐννοιοῦσε ὅμως μεγάλη εὐχαρίστηση πού ἀκούγε ἀνθρώπινες φωνές.

— Ἦθελα νὰ ξερα τὶ θάλεγαν ἂν χτυποῦσα μιὰ πόρτα καὶ ἂν παρακα-λοῦσα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ μῶ μέσα στὸ σπιτί, συλλογίστηκε.

Αὐτὸς ἦταν στ' ἀλήθεια ὁ σκοπὸς του ἀπ' ἀρχῆς. Ἐνῶ ὅμως ὁ φόβος πού εἶχε νοιώσει στὸ σκοτάδι, ἐξαφανίστη-κε μόλις ἀντίκρουσε τὰ φωτισμένα σπι-τία, ἐννοιοῦσε τώρα μιὰ δειλία γιὰ νὰ πλησιάσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

— Θὰ κάνω πρῶτα καὶ βόλτα στὸ χωριό, σκέφθηκε, κι' ὕστερα θὰ χτυ-πήσω σὲ καμμιὰ πόρτα καὶ θὰ παρα-καλέσω νὰ μοῦ δώσουν νὰ φάω καὶ νὰ κοιμηθῶ.

Προχώρησε περισσότερο καὶ πέρα-σε κάτω ἀπὸ ἓνα σπιτί μὲ μπαλκόνι. Τὴν ὥρα ὅμως πού περνοῦσε, ἀνοιχτή-κε ἡ μπαλκονόπορτα καὶ χύθηκε στὸ δρόμο ἓνα γλυκὸ κιτρινωπὸ φῶς. Ἐ-πειτα βγήκε στὸ μπαλκόνι μιὰ νέα γυ-ναίκα κι' ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα.

— Βρέχει... Ὅπου νᾶναι θάρρη ἢ Ἀνοιξή, εἶπε χαρούμενα.

Ὅταν τὴν εἶδε, ὁ Νίλς ἐννοιοῦσε νὰ τὸν κυριεύῃ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ πα-ράδοξη ἀνησυχία. Τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψῃ. Γιὰ πρώτη φορὰ σκέφθηκε μὲ φόβο, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ἀποκλει-σε τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἦστερα ἀπὸ λίγο πέρασε ἔξω ἀπ' ἓνα ἐμπορικό. Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ βρισκόταν μιὰ καινούρια μηχανή ἀπὸ κεῖνες πού ἀλωνίζουν τὰ στάχυα. Ὁ Νίλς στάθηκε καὶ τὴν κοίταξε καὶ στὸ τέλος ἀνέδραξε ἀπάνω. Ὅταν το-ποθετήθηκε καλὰ, χτύπησε τὴ γλῶσ-σα του κι' ἔκανε ὅπως κάνουν ὅταν τρέχει ἡ μηχανή. Συλλογίζονταν τί ὠραῖο πράγμα θάνα, ὅταν μιὰ τέτοια μηχανή γυρίζῃ γύρω-γύρω στο ἄλ-ωνι. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε ἐντελῶς ξε-νάσει τί ἦτανε καὶ πού βρισκόταν· σὲ λίγο ὅμως τὸ θυμήθηκε καὶ γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὴ μηχανή. Ὁ φόβος του, ὅσο πήγαινε, γινόταν πιὸ μεγάλος. Ἀρχισε ν' ἀναγνωρίζει κι' αὐτός, ὅτι οἱ ἀνθρώποι κάνουν σ' ἀλήθεια πολ-λὰ ὠραῖα κι' ὠφέλιμα πράγματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ 25 Μαρτίου, ἡ Ἀκαδη-μία τῶν Ἀθηνῶν ἔκαμε μιὰ πανηγυρική συνεδρίαση. Ἐκ-φωνήθηκαν ὠραῖοι λόγοι κι'

ὕστερα ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἀπονομή τοῦ Ἀριστείου τῶν Τεχνῶν σὲ μερικὸς ζωγράφους καὶ γλύπτες, καὶ τὸ Βρα-βεῖο Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας σ' ἓνα παιδί. Τὸ παιδί αὐτὸ ἐνομάζεται Ἀν-δρέας Γκίνος, εἶναι μαθητὴς τῆς πρώ-της Γυμνασίου στὸν Πειραιᾶ, καὶ βρα-βεύθηκε γιατί μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ἔσωσε ἓνα παιδάκι ἀπὸ βέβαιον πνιγμό. Ἀκούστε πῶς διηγήθηκε ὁ ἴδιος τὸ ἀνδραγάθημά του σ' ἓνα συντάκτῃ τοῦ «Ἐθνος»:

«— Τὴν Πέμπτη, 10 Μαρτίου, ἐγὼ καὶ μερικοὶ φίλοι μου πήγαμε πρὸς τὸ Νέο Φάληρο νὰ παίξουμε φουτ-μπῶλ. Συνήθως παίζουμε σ' ἓνα χωρὸ κοντὰ στὸν Κηφισό. Ἐνῶ ἐπαίσαμε, ἀκούσα-με φωνὲς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ κι' ἐθὺς ἀμέσως ἐγὼ ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Μόλις ἔσκυψα, εἶδα τρία παιδάκια, ἡλικίας 5—6 ἐτῶν, νὰ κλαί-νε καὶ νὰ φωνάζουν· καὶ στὴ σχετικὴ ἐρώτησή μου, μοῦ εἰδείξαν κάτω στὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρκετὸ νερὸ λόγω τῶν βροχῶν τῶν ἡμερῶν ἐκεί-νων, ἓνα παιδάκι τῆς αὐτῆς ἡλι-κίας, τὸ ὁποῖον μόλις συνεκρατεῖτο ἀ-

πὸ μιὰ πέτρα πεζούλας τοῦ πο-ταμοῦ κι' ἐκινδύνευε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ παρασυρθῇ. Ἀμέσως, μὲ πολὺν κόπο, διότι γλυστρεῖσε τὸ ἔδαφος, κατέβηκα, μπήκα στὸ νερὸ καὶ, ἂν καὶ τὸ ρεῦμα ἦταν ἀρκετὰ ὀρ-μητικὸ καὶ τὸ νερὸ ἄφθονο, ἐτράδηξα τὸν μικρό, ὁ ὁποῖος ἐκαβαλλίκεψε στὴν πλάτη μου καὶ, μὲ πολὺν κόπο, τὸν ἀνέβασα ἐπάνω».

Ὁ συντάκτῃς προσθέτει ὅτι, κατὰ τὴν ὁμολογία κι' ὀλων τῶν φίλων του, ὁ Ἀνδρέας Γκίνος εἰδείξε μεγάλη αὐ-τοθυσία καὶ διέτρεξε πραγματικὸς κίν-δυνο ζωῆς γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδάκι ἐ-κεῖνο, πού χωρὶς τὴν βοήθειά του θὰ πνιγόταν. Κι' ἀκόμα μᾶς πληροφορεῖ, —αὐτὸ δὲ φαίνεται κι' ἀπὸ τὴ φωτο-γραφία πού δημοσίευσε τὸ «Ἐθνος», —ὅτι ὁ νεαρὸς μαθητὴς, ἔχει πρόωρη σωματικὴ ἀνάπτυξη κι' ἐκτακτὴ ἐπί-δοση στὸν ἀθλητισμό.

Λοιπὸν γιὰ μένα, ἡ τελευταία αὐτὴ πληροφορία λιγοστεύει κάπως τὴν ἀξία τῆς πράξης. Θὰ μοῦ φαινόταν πιὸ θαυμαστὴ, ἂν τὸ παιδί πού τὴν ἔκαμε,

ἦταν ἓνα συνειθισμένο παιδί δεκαπέντε χρονῶν. Γιατί τότε θὰ πρεπε νὰ νηπύ-ξῃ δυνατότερη θέληση, θὰ κινδύνευε κιόλα περισσότερο καὶ θὰ δειχνε ἔτσι μεγαλύτερη «ἀρετὴ καὶ αὐτοθυσία». Θέ-λω νὰ πῶ ὅτι τὸ ἀνδραγάθημα δὲν τοῦ ἐκόστισε, τοῦ Ἀνδρέα Γκίνου, ὅσο θὰ ἐκόστιζε σ' ἓνα πιὸ ἀδύνατο καὶ λιγό-τερο γυμνασμένο παιδί τῆς ἡλικίας του. Μὲ τὴν πρόωρή του ἀνάπτυξη, μὲ τὴν ἐπίδοσή του στὸν ἀθλητισμό, εἶναι πιά σωστὸς ἄντρας. Ἀλλὰ ποῖος ἄντρας δὲν θὰ ριψοκινδύνευε λίγο ἢ πολὺ, ἂν ἔδλεπε νὰ πνιγεῖται μπροστὰ του ἓνα παιδάκι; Ὅταν τέρας ἂν δὲν τόκανε ὁ ἄντρας. Κι' ἂν τόκανε πάλι, δὲν θὰκανε παρὰ τὸ χρέος του. Οὔτε θὰ τοῦ περνοῦσε ποτὲ ἀπ' τὸ νοῦ πῶς θὰξίσε ἓνα τόσο μεγάλο κι' ἐπίσημο βραβεῖο.

Ναί, ἀλλ' ἂν αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια λιγοστεύῃ, καθὼς εἶπα, τὴν ἀξία τῆς πράξης, δὲν θὰ πῇ καὶ πῶς τὴν ἐκμη-δενίζει. Ὡ, κάθε ἄλλο! Ὅσο ἀθλητὴς, ὅσο μεγαλόσωμος κι' ἂν εἶναι ὁ Ἀν-δρέας Γκίνος, πάντα εἶναι δεκαπέντε χρονῶν παιδί. Καὶ τὰ παιδιὰ συνήθως εἶναι ἐγωῖστές κι' οὔτε κάνουν μὲ τόση εὐκολία ἓνα δύσκολο χρέος τους. Κά-ποιος, στὴ θέση του, μπορούσε νὰ πῇ ἀπὸ μέσα του: «Τί μὲ νοιάζει; ἂς κιν-δυνέψῃ ἄλλος». Καὶ νὰ βγάλῃ τάχα τίς φωνές, νὰ κάμῃ πῶς κατεβαίνει καὶ νὰ σταθῇ στὴ μέση... Ἐ, ὁ Ἀνδρέ-ας Γκίνος δὲν ἔκαμ' ἔτσι. Κατέβηκε γλυστρώοντας, ἔφτασε τὸ παιδάκι, τὸ φορτώθηκε στὴν πλάτη του, — ὅπως ὁ Φούσκας τὸ ἀρνί, — καὶ ξανανέβηκε.

Ὁ οἶκτος νίκησε στὴν ψυχὴ του τὸν παιδιᾶτικο ἐγωῖσμό. Καὶ τὸ παιδί

ἔκαμε τὸ χρέος του ὅπως ἓνας ἄντρας. Ὁ ἄντρας δὲν θάταν γιὰ τόσο πράγμα ἀξιοβράβευτος. Τὸ παιδί ὅμως εἶναι, γιὰτ' εἶναι παιδί. Καὶ πολὺ σωστὰ σκέφθηκε ἡ Ἀκαδημία νὰ τοῦ δώσῃ τὸ νεοσύστατο αὐτὸ βραβεῖο. Τὸ πρω-τὸ τὸ πῆρε λοιπὸν ἓνα παιδί. Κι' εἶναι μιὰ τιμὴ πού ἀντανακλᾷ στὰ παιδιὰ ὅλα...

Τὸ βραβεῖο Ἀρετῆς κι' Αὐτοθυσίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἱδρύθηκε κα-τὰ μίμησιν τοῦ «βραβείου Μοντυόν» πού, ἀνάμεσα στὰ τόσα τῆς ἀλλὰ, ἀπο-νέμει κάθε χρόνον ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ὁ βαρὺνος Μοντυόν, ἓνας πλούσιος φι-λάνθρωπος, τὸ ἱδρύσε γιὰ νὰ ἐνθαρρύν-εται στὸν τόπο του ἡ ἀρετὴ. Ἀλλὰ σπάνια ἐκεῖ πέρα τὸ παίρνουν παιδιὰ. Συνήθως ἀπονέμεται σὲ ἡλικιωμένους, γέροντας καὶ γριές, πού εἰδείξαν μιὰν ἐ-κτακτὴ ἀρετὴ, μιὰ μεγάλη κι' ἀφιλό-κερδῃ ἀφοσίωση, μιὰν αὐτοθυσία τελο-σπάντων σ' ὀλη τους τὴ ζωὴ, ἡ του-λάχιστο πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς τους.

Τὶς περισσότερες φορές, οἱ βραβευμέ-νοι τοῦ Μοντυόν εἶναι ταπεινοὶ ἀνθρώ-ποι τοῦ λαοῦ, χωριάτες, ἐργάτες, ὀπη-ρέτες, ὀπηρέτριες, παραμάνες. Καὶ θυ-μοῦμαι τώρα τὴ γριὰ ἐκεῖνη χωριάτισσα πού βραβεύθηκε κάποτε, γιατί ἐξήντα ὀλάκερα χρόνια εἶχε ἀφοσιωθεῖ σὲ μιὰ οἰκογένεια, κι' εἶχε μείνει νὰ τὴν ὀπη-ρετῇ, νὰ τὴ βοηθῇ, κι' ἀφοῦ ἀκόμα ἡ οἰκογένεια ἐκεῖνη δυστύχησε. Τὰ τε-λευταία μάλιστα χρόνια, ἡ ὀπηρέτρια ὄχι μόνο δὲν ἔπαιρνε μισθό, παρὰ ἐξό-δευε γιὰ τὰ φτωχὰ τῆς ἀρεντικά ἀπ' τὸ κομπόδεμα πού εἶχε κάνει, ὅταν ἐ-κεῖνα ἦταν πλούσια καὶ τῆς ἔδιναν!

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΙΛΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΕΚΛΕΣ

Ὅταν ὁ κ. Μαρτίνος Σιγούρος, ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διπλωμάτης, ἦταν προσωπαρχὴς στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, δέχθηκε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς κυρίου πού φαινόταν ἀπότομος, αὐθάδης καὶ βιαστικός.

— Κύριε προσωπαρχα, φώναξε, θέ-λω νὰ σᾶς μιλήσω ἀμέσως!

— Ἀδύνατο, τοῦ ἀποκρίθηκε εὐγενι-κά ὁ κ. Σιγούρος· αὐτὴ τὴ στιγμή μ' ἐκάλεσε ὁ κ. Ὑπουργός. Πάρτε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ καρέκλα, καθήστε καὶ περιμένετε.

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ βγῇ.

Ἀλλὰ ὁ ἐπισκέπτης διαμαρτυρήθηκε.

— Μὰ, κύριε, τί τρόπος εἶν' αὐτός; Ἐγὼ εἶμαι βουλευτὴς!

Κι' ὁ κ. Σιγούρος, γυρίζοντας ἀπα-θέστατα:

— Ἄ, εἰστε βουλευτὴς; Τότε... πάρτε δυὸ καρέκλες.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Α, τί ευτυχισμένοι που ήταν ως τότε!

«Η Μαγδαληνή, η μοναχοκόρη τους, μία όμορφη κι' αγαθή κοπέλλα, είχε παντρευθεί πρό ολίγου έναν τρίτο ξάδελφο, — Ριδάλ, τον έλεγαν κι' αυτόν, — που ήταν σπάνιος νέος, με νού και με καρδιά. Όσο αγαπούσε τη γυναίκα του, άλλο τόσο και τους γονείς της. Και τα βράδια, όταν καθόνταν οι τέσσερις στη μικρή τραπέζα, — ή Μαγδαληνή, ο άντρας της, ο γιατρός κι' η γυναίκα του, — και κουβέντιαζαν ήσυχα, ή έπαιζαν και γελοούσαν, οι ώρες περνούσαν χωρίς να τις καταλαβαίνουν. Σε κανένα σπίτι του χωριού δεν αγρυπνούσαν τόσο αργά. Και πολλές φορές, το πρωί, ο γιατρός δεν είχε ξυπνημούς...

Τότε είχαν αρχίσει και τις έπισκευές εκείνες στο σπίτι, που το δυστύχημα τις άφησε ατέλειωτες. Κι' από τότε ή μαρκίζα περίμενε τα τζάμια της...

Σε λίγο γεννήθηκε κι' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, ή μικρή Σεσίλη, — μά' όχι αυτή, ή τωρινή... Κι' ή ευτυχία των Ριδάλ κορυφώθηκε. Άλλά ποιος τη ζήλεψε και ποιος τη δάσκανε;

Μιά μέρα φθινοπωρινή, γεμάτη ήλιο και χαρά, ή Μαγδαληνή κι' ο άντρας της θέλησαν να κάμουν έναν περίπατο με τζάμια. Όταν έφτασαν στο Κορπείγ, στάθηκαν εκεί για να φάνε. Στο αναμεταξύ ο καιρός έχλασε, σύννεφα μαύρα σηκώθηκαν, μία μεγάλη μπόρα έρχόταν... Βιάστηκαν να μπουν πάλι στ' αμάξι για να γυρίσουν. Μά' είχαν αρχίσει πιά οι αστραπές κι' οι βροντές. Μιά στιγμή, τάλλογο τρόμαξε, άφηνισε. Και τζάμια, σε μία κακοτοπιά, γκρεμοσκαλίστηκε. Δεν έγλύτωσε παρά ο άμαξάς, κι' αυτός βαριά πληγωμένος. «Η Μαγδαληνή κι' ο άντρας της έμειναν σ'έν τόπο.

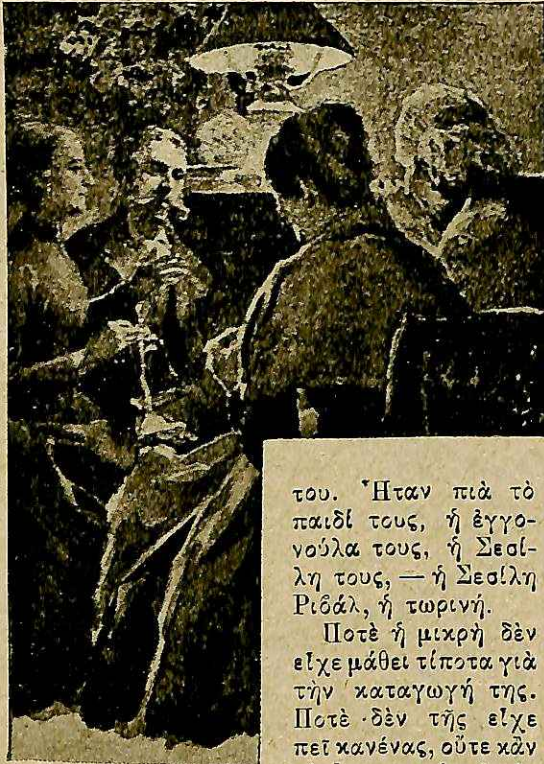
Αυτό ήταν το μεγάλο δυστύχημα των Ριδάλ. Έτσι τελείωσε ή ευτυχία του σπιτιού εκείνου. Κι' οι δυο γέροι, βουτηγμένοι στα δάκρυα και στα μαύρα, έμειναν μονάχοι με τη μικρή έγγονή...

«Η διπλή κηδεία έγινε την τελευταία Κυριακή του Νοέμβρη, δεκαοχτώ χρόνια πίσω. Και την άλλη μέρα, τα χαράματα, ή υπηρέτρια του γιατρού

βρήκε στην αυλή το μωρό, το έκθετο...

Το λυπήθηκαν και το κράτησαν. Για τις ψυχές των δυο ανθρώπων που είχαν χάσει, θέλησαν να υιοθετήσουν το ξένο παιδί, να το μεγαλώσουν κι' αυτό μαζί με το δικό τους, με τη Σεσίλη τους. Το έβαλαν στην ίδια κούνια κι' ή ίδια παραμύθια βύζαινε και τα δυο κοριτσάκια.

Συνέθηκε όμως νάρρωσή της το πρώτο, ή Σεσίλη, και να πεθάνη σε λίγες ήμέρες. Δεν τους έμεινε πιά παρά το άλλο, το ξένο. Τόβγαλαν κι' αυτό Σεσίλη και το έδωσαν τη θέση του πρώ-

«Τα βράδια, όταν καθόνταν οι τέσσερις...» (Σελ. 158, στ. α')

Ριδάλ. Άλλά και στο χωριό, δεν ήξεραν όλοι την αντικατάσταση, να πούμε, που είχε γίνει. Πολλοί ενόμιζαν πως είχε πεθάνει το ξένο μωρό που είχαν βρει τότε οι Ριδάλ στην αυλή τους. Μερικοί μάλιστα ούτε ήξεραν καν αυτή την ιστορία. «Η την είχαν ξεχάσει με τον καιρό. Μόνο ή γριά-Μπάμπω την ήξερε με το νι και με το σίγμα: γιατί μία κόρη της, πεθαμένη τώρα, ήταν ή παραμύθια που βύζαζε τις δυο Σεσίλες. Κι' ή γριά Μπάμπω δεν ξεχνοούσε...

— Αυτά έπρεπε να σου πω, παιδί μου Τζάκ, είπε ο γιατρός, σκουπίζοντας τα μάτια του. αφού τελείωσε τη μακριά κι' επίπονη διήγησή του. «Αν το μάθαινες από κανέναν ξένο, καλοθελητή, όταν θα έπρόκειτο να πάρης τη Σεσίλη, ίσως θα σου έκανε κακή εν-

τύπωση και θαλέγες «γιατί να μη μού το πουν;». Γι' αυτό πρόλαβα και σου το είπα. Άλλά πρόσεξε. «Η Σεσίλη δεν πρέπει να το μάθη ποτέ. Το ξέρω πως σου δεν θα της το πής, αλλά πρέπει και να προσέχης μην της το πη κανένας άλλος. Προφύλαξε τη όσο μπορείς από μιά τέτοια λύπη. Θα της έκανε μεγάλο κακό ή ιδέα πως δεν είναι καθ'αυτό παιδί μας, παρά μιά ξένη, μιά άγνωστη, γιατί τους γονείς της δεν τους μάθαμε ποτέ. Δεν ξέρω τί ήταν ή μητέρα της, δεν ξέρω τί ήταν ο πατέρας της. Αυτή όμως είν' ένας άγγελος και την αγαπώ, όπως την αγαπούσε κι' ή συχωρεμένη ή γυναίκα μου, περισσότερο ίσως παρ' αν ήταν ή πραγματική μας Σεσίλη. Άλλά και μήπως δεν είναι; Μήπως έμεις την ξεχωρίσαμε ποτέ; Από την ήμέρα που μέναμε στον κόσμο μονάχοι μαζί της, είπαμε: Αυτή πιά είναι για μας, τελείωσε!

— Και για μένα, κύριε Ριδάλ, αποκρίθηκε με μεγάλη συγκίνηση ο Τζάκ. «Η ιστορία που μου διηγηθήκατε, δεν έχει καμιά σημασία. «Η, να πω καλύτερα, έχει πολλή. Γιατί τώρα που ξέρω και το μυστικό της... την αγαπώ περισσότερο. Και να έλθε βέβαιος πως θα το κρατήσω για πάντα.

Σώπασαν λίγο κι' οι δυο. Έπειτα ο γιατρός ξανάρχισε:

— Λοιπόν, παιδί μου Τζάκ, αγαπās την έγγονή μου, δεν είν' έτσι; Και πρόκειται να την κερδίσης, να την κατακτήσης, ανεβαίνοντας από την ταπεινή θέση όπου σε κατέδασαν άσουλόγιστα ή μητέρα σου κι' ο πατριός σου. Σε είδα από κοντά αυτούς τους δυο μ'ήνες κι' έχω την πεποίθηση πως θα μπορούσης. Σπούδασε να γίνης γιατρός και να πάρης μιά μέρα τη θέση μου εδώ στο Έτιόλ. Φθάνουν τέσσερα χρόνια σπουδής. Ένας γιατρός του χωριού δεν είναι ανάγκη να ξέρη όσα ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου. Έσκόπευα μάλιστα να σε κρατήσω εδώ, να σπουδάσης κοντά μου, κι' ύστερα να σε στείλω να δώσης εξετάσεις. Άλλά σκέφθηκα πως αυτό δεν θα το άνεχόταν ή φιλοτιμία σου... Γιατί ού βέβαια θα θέλγης να βγάξης το ψωμί σου από τώρα. Θα πās λοιπόν στο Παρίσι. Την ήμέρα θα έργάζεσαι όπου βρής: το βράδυ θα μελετάς στην κά-

«Θα σας περιμένω!»

μαρά σου ή θάκοις έσπερινά μαθήματα ιατρικής. Κάθε Κυριακή θα έρχεσαι να μάς βλέπης. Θα παρακολουθώ τη σπουδή σου, θα την επιδίδω, θα σε οδηγώ, κι' ή θέα της Σεσίλης, κάθε φορά, θάναυνώνη τη θέληση και τη δύναμή σου... Δεν άμφιδάλλω πως θα τα καταφέρης. Και γρήγορα μάλιστα. «Ο Βελπώ κι' άλλοι μεγάλοι γιατροί έγιναν με τον ίδιο τρόπο. Θέλεις να δοκιμάσης; «Η Σεσίλη θα σε περιμένη...

«Ο Τζάκ αισθανόταν τέτοια συγκίνηση και ταραχή, έτι είχε άκούσει ήταν τόσο άπροσδόκητο, τόσο έκτακτο, κι' ή άποψη που άνοιγόταν μπροστά του, τόσο ώραία, ώστε δεν βρήκε να πη λέξη. «Ορμησε μόνο, άρπαξε το χέρι του γέρου και του το φίλησε. Αυτή ήταν ή άπάντησή του.

Μι' άμφιβολία όμως, ένας φόβος του έμεινε ακόμα: «Αν ή Σεσίλη δεν τον αγαπούσε παρά σαν άδελφό; Έπειτα, τέσσερα χρόνια ήταν πολλά... Θα δέχόταν να τον περιμένη ως τότε;

Το κατάλαβε ο γιατρός και του είπε γελαστά:

— Φίλε μου Τζάκ, αυτά είναι προσωπικά κι' εγώ δεν μπορώ να επέμδω. Σου δίνω όμως την άδεια να ρωτήσης την ίδια. Είναι άπάνω. Την άκουσα που ανέδηκε πρό ολίγου. Πήγαινε να της μιλήσης.

Να της μιλήση; Πολύ δύσκολο, μά την αλήθεια! Μά βγάζει κανείς μιλιά όταν ή καρδιά του χτυπά τόσο δυνατά που φοβάται μη σπάση, κι' ή συγκίνηση του σφίγγει το λαιμό;

«Η Σεσίλη έγραφε στο «φαρμακείο». Ποτέ δεν φάνηκε του Τζάκ πιδ όμορφη, πιδ επιδελτική, ούτε την ήμέρα που την ξανάβλεπε ύστερ' από επτά χρόνια... Άλλά κι' αυτός πόσο είχε αλλάξει από την ήμέρα εκείνη! «Η όμορφιά που του είχε ξαναγυρίσει, έξευγένιζε τα χαρακτηριστικά του και σκέπαζε την άδεξιότητα εκείνη που άσχήμιζε άλλοτε τα κινήματά του. Δεν είχε πιά την «προστυχία» του έργατη ο νέος ντε-Μπαρνασύ. Μά και πάλι ταπεινός στάθηκε μπροστά στη Σεσίλη.

— Φεύγω, της είπε.

Έκείνη χλώμιασε και σηκώθηκε. — Πηγαίνω να έργασθω, έξακολούθησε ο Τζάκ. Άλλά τώρα ή ζωή μου θά'χη ένα σκοπό. «Ο παππούς μου έδωσε την άδεια να σās πω πως σās αγαπώ και πως πάω να γίνω γιατρός, για να μπορέσω μιά μέρα...

Έτρεμε τόσο, που δεν μπόρεσε να ποτελειώση τη φράση του. «Η Σεσίλη όμως τη μάντεψε. Και χωρίς να κοκινήση, χωρίς να κρύψη το πρόσωπό της από ντροπή, — όπως θάκανε ίσως μι' άλλη λιγότερο άθώα, — ενθάρρυνε τον Τζάκ να της εξηγήση τα σχέδιά

του. Κι' έπειτα, δίνοντάς του το σταθερό, το πιστό της χεράκι, του είπε: — Θα σās περιμένω!

Γ'.

«Ο Σύντοκος

— Άκου δώ, Σημαδιακέ. Έσύ ξέρεις από τέτοιες δουλειές. Πως σου φαίνεται αυτό το παιδί; Έκαμε, λέει, θερμαστής σε βαπόρι και τώρα θέλει να μπη σε μηχανουργείο... Κάνει;

«Ο Σημαδιακός, ένας κρεμανταλάς με μπλούζα και με κασκέτο, που τον έλεγαν έτσι γιατί στο πρόσωπό του είχε μιά μεγάλη ούλη, πλησίασε την πχρέα, κοίταξε τον Τζάκ από πάνω ως κάτω, του έπιασε τα μπράτσα κι' είπε:

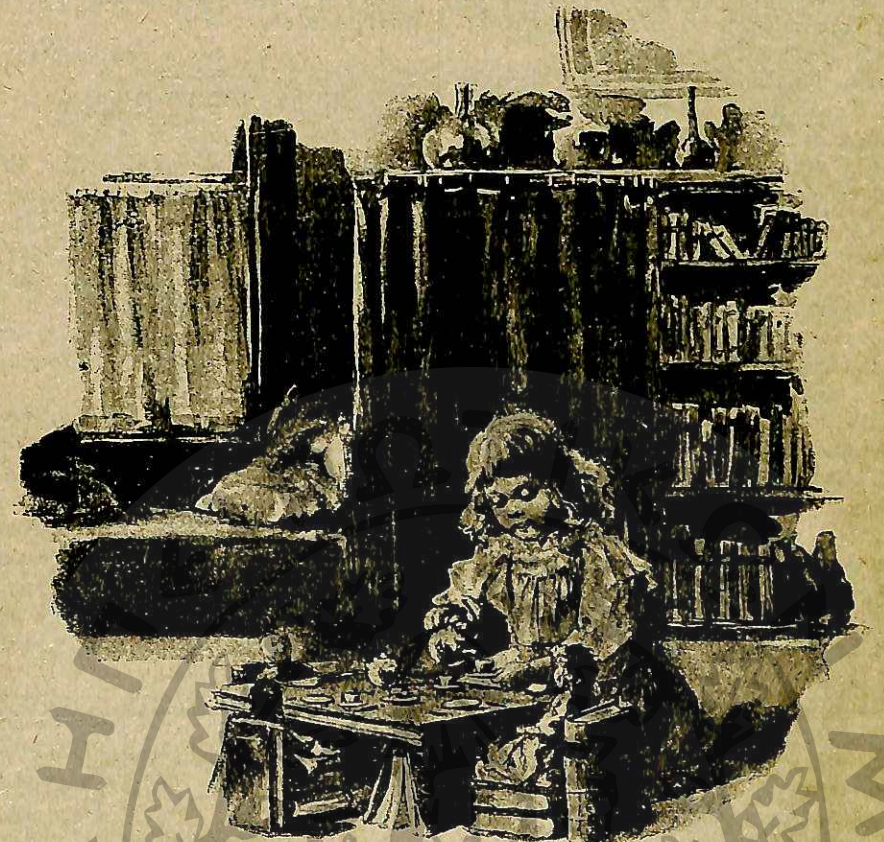
— Του λείπει λίγο μούσकुλο, μά

μιά φορά που έκαμε στα καζάνια...

— Τρία χρόνια! συμπλήρωσε ο Τζάκ. — Έ, αυτό σημαίνει πως είναι πιδ δυνατός απ' όσο φαίνεται. Πήγαινε στο Έσσεντέκ, που έχει τη μεγάλη φάμπρικα στην όδον Όμπερκάμ. Γυρεύουν έργατες για τις μηχανές. Και πές στον άρχιεργάτη πως σε στέλνει ο Σημαδιακός. Έλα τώρα, κέρνα για να ξεπληρώσης τη μεσιτεία.

«Ο Τζάκ έκέρασε πρόθυμα, — γιατί σε μιά ταβέρνα του Παρισιού γινόταν αυτή ή όμιλία, — πήγε στη «φάμπρικα» που του είχαν πεί και σε μιά ώρα ή δουλειά του τελείωσε: Τον είχαν πάρει στο Έσσεντέκ με εξή φράγκα την ήμέρα. (Ακολουθεί)

ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Αν και δεν ξέρει ακόμα να διαβάση ούτε στάλφαβητάρι, — κι' ίσως γι' αυτό, — ή Μπεμπούλα βρήκε σε τί χρησιμεύουν τα μεγάλα, τα πελώρια εκείνα βιβλία που γεμίζουν όλόγυρα το γραφείο του μπαμπά: Είναι, καλέ, για να φτιάσουν τα κοριτσάκια τροπέζια και πολυθρόνες για τις κούκλες τους!

Κι' ιδέστε τί όμορφα που τα κατάφερε ή Μπεμπούλα. Με τον Άτλαντα και με μερικά λεξικά, έκαμε ένα τραπέζι. Μ' άλλα, μεγάλα και μικρά βιβλία, έκαμε τέσσερις πολυθρόνες, μιά για τον εαυτό της κι' από μιά για τις τρεις κούκλες της. Και τώρα, ήσυχα-ήσυχα, παίρνει μαζί τους το τσάι.

Να ιδούμε όμως τί θα πη κι' ο μπαμπάς όταν θα γυρίση... «Α, δεν πιστεύω να τον ένδουσιάζη και πολύ ή εφεύρεση αυτή της Μπεμπούλας...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύσεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σπινθηρόβολη, κ. (ΔΓ). Φούσκας, ἄ. (+ δμως=0). Μάσκα, κ. (;) Ἀκούρδιστο Ρολόι, ἄ. (ΒΒ). Νηρηίς, κ. (ΜΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐλεύθερος Θράς, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Θεοδώραν Κίτσα (ποτὲ ἐνοχλητική, καὶ μάλιστα ὅταν δειχνῇ τὴν φροντίδα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ στέλνω χαίρετιστα σ' ὅλους, ἰδιαίτερος σὲ μικρούλα ἀδελφή) **Χιώτικο Διαβολάκι** (2 δραχμὲς κρατῶ σὲ διὰ τὴν σου, γιατί τὸ 1ο φύλλον τοῦ 1925 ἔχει ἐξαντληθῇ) **Ἡλεκτρικὸ** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ γὰρ ἰδὼ λαϊκόν, θὰ εἶσαι τώρα τακτικότερος;) **Τούλαν Τρυφωνοπούλου** (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο) **Σόλβαϊν** (ἐκαμεις πολὺ καλά: καὶ τώρα γράφε μου) **Τούλαν Καββαδά** (θὰ εἶδες ὅτι σοὺ ἀπάντησα σὲ πρῶτο σου γράμμα· τὸ ἴδιο μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ δεύτερο) **Ἀειθαλῆ** (τὸ ἐλαβα, περιμένω) **Μέγαν Ἀλέξανδρον** (ἐλαβα· χαίρετιστα καὶ σὲ τὴν Ζωή) **Ψαροπούλαν** καὶ **Τρελοκόριτσο** (εὐχαριστῶ καὶ σὰς καὶ τίς μητέρες σὰς διηγῆματα, ὅχι, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ στέλνετε κ' οἱ δυὸ μαζὶ: θὰ σὰς παρακαλέσω μάλιστα καὶ νὰ μοῦ γράφετε χωριστά) **Ἀνθρόμοτο Εὐζωνάκι** (ἂν καὶ μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις ἀργά, τὸ μεγάλο σου δυστύχημα μὲ συγκινεῖ ὅταν χθεσινὸ καὶ σοὺ στέλνω τὰ πιὸ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μου· ναι, θὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων καὶ γιὰ τὴ Β' ἐξαμηνία) **Πνεῦμα τοῦ Κουφιοκεφαλίου** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ κρίνω δταν ἔλθῃ ἡ σειρά σου) **Σενιτεμένο Ἡπειρωτάκι** (χαίρω πολὺ, ἔστειλα, γράφε μου) **Ἀλαβάστριν** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γιωριμία) **Ἀστρο τῆς Δευτεριάς** (ὦ, ναι, πολὺ σκληρὸ ὁ θεός, παιδί μου, νὰ σὲ παραγηρήσῃ) **Μεγαλόπρεπην** **Ἰδην** (χαίρω καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἰδρυσὴ τοῦ Συλλόγου σὰς καὶ εὐχομαι καθ' ἐπιτυχίαν) **Σκανδαλιάραν** (ἔστειλα περαστικά) **Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι** (παραγγέλλαι σου ἔστειλεσθαι καὶ λσ|μός ἐξωφλήθη) **Μαυροθαλασσίτην** (κρότος) — ἡ λέξη πού εἶδες σὲ δημῶδες ἀνιγμῶ, σημαίνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου, πού εἶναι συνήθως ἀπὸ λεπτὸ φύλλο· ἀλλὰ γενικά κάθε στρογγυλὸ πρᾶγμα, πού ἔχει ἕναν τέτοιο πλατὺ γύρο, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὺς ἔχει κρότος) **Ἀθῶν** (δὲν εἶναι πιά) **Πηλέα** (κι' ἐγὼ χαίρω γιὰ τὴ συμμετοχὴ σου, πού τὴ θεωρεῖς τιμὴ γιὰ κάθε παιδί) **Κλαίον** (τῆς Μ. Δ. γράμμα δὲν ἐλαβα) **Ἀπόγονον Ἡρώων** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) **Κόμην** τοῦ **Εἰράχ** (πολὺ χάρηκα γιὰ τίς ἐπιτυχίες σου·

ὁ Δ. δὲν εἶναι συνδρομητὴς μου) **Γιάννην Δελινδὸν** (συμμερφέθηκα) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (στὸ ἐρχόμενο) **Βόσπορον, Νέμεσιν, Λιλιάναν** κτλ. κτλ.

Μόνα Δίζαν, Νικ. Ραπτάρη, Ἄνναν Βλάχου (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 27 Μαρτίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.)

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 2 Ἰουνίου.)

257. Δεξιόγραφος

Μὲ τρεῖς προθέσεις στὴ γραμμὴ τοῦ βᾶζω ὕψος μέσο· σὲ κορμὶ Κι' εὐθὺς σοὺ πέφτει ὁ πυρετός Κι' εἶν' ὁ γιατρός σου περὶ τὸς Μύρτος

258. Στοιχειστονόγραφος
"Ἀλλὰξ" ἔνα γράμμα μόνο
Μὰ κι' ἀνέβασε τὸν τόνο,
Ἡ λαμπάδα σου νὰ σβύσῃ
Βασιλιά γιὰ νάνασθῃ.

Ταπεινὸ Κυκλάμινο

259. Μεταγραμματισμός
Ἀντὶ λάμβδα, κοινὸ ψάρι
Πῆρε ρῶ καὶ σὲ λεπτὸ
Μέλος ἔγεινε πού πρώτα
Δὲν τὸ εἶχε κἂν αὐτό.

Ἀσώτης

260. Ἀναγραμματισμός
Δούλος δυστυχὴς στὴ Σπάρτη
Θάμουν, ἂν ὁ κύριός μου
Ἦταν πρὸς ἐμὲ ὅπως λέγει
Ὁ ἀναγραμματισμός μου;

Βούκιντὸ Ἀστρο

261. Πυραμὶς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως μέγας ζωγράφος τῆς Ἀναγεννήσεως. Ὁ ριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: συμφωνον, σύνδεσμος, ὕψωμα, βασιλοπούλα τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱατρός, ὁ μὴ βασιλευόμενος.

Χιόνι

262-263. Μεταμορφώσεις
1.—Ὁ βᾶτος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χόρτος.
2.—Ἡ Πάρος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μῆλος.

Λέβρις

264-268. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: μέγας, δεινός, ἔπος, χυμός, τυρός.

Βόσπορος

269. Μικτὸν
αο - ο - ηα - ου - γε - οχτ - μιν
Ἀνδρομέδα

270. Γρῆφος

Σιναι ΤΧς

ο

Πέτρος Ρισοκ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
271-272. Cinéma-Rébus

1. Οὔτε, ὕδωρ, ζωή.

2. Ἡ, σή, οὔτε, εἰς.
(Ψευδώνυμα συνδρομητῶν.)
Λιλιάν

274. Calembour
Quand peut-on mettre le
temps en cage?
Δ. Π. Κ.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

31. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλείς). —
32. Ἀντιόπη-αντιόπη. — 33. Χί-
ος-ὄχι. — 33. Ἀέλιος-ἄλιος. — 35.

Κ Α Δ Ο Σ 36-40. Διὰ τοῦ ΔΑ:
Μ Υ Ρ Ο Ν λαός, λαμπρός, κά-
Π Α Ρ Ι Σ λος, λαίμος, ἄ-
Τ Υ Ρ Ο Σ ΤΗΣ-ΤΑΣΣΟΣ (Δα-
Σ Ι Τ Ο Σ Τis, Ἀναφῆ, ΝεΣ-
σος, Τόσον, ἩθΟγραφία, Σέ-
σωστρις). — 42. Ἡ Σάμος εἶναι
νῆσος. (εἰς αμ ὡς, ἦν, ἐν ις ὡς.)
— 44. Navire-ravine.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΖ' — 343
Νάντια, Νάντια, Μ. Μυστικά δὲν ἐλά-
δαμε. Ἀνέσπερ Ἐντυχία, δὲν ἐ-
λαβα. Ματζέλ Νιτούς,
Ζιλδα ἡ Ἀγρία

ΚΖ' — 344
Ὁλόθερμα φησίζομεν τὰ Ψευδώνυμα:
ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
Γρύλλος, Ἀνδρομέδα

ΚΖ' — 345
Πρωτομπαίνοντας σὲ Διαπλάσσοκομο θὰ
γάλλω τίς μάσκες ὅλων τρέμετε!!
ΜΑΣΚΑ

ΚΖ' — 346
Τζοκόντα, Γιού-Γιού, Μιμέζα καὶ Μυ-
ρίνη, μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ περιμέ-
νω ἕνα σας τετραδιάκι, καθὼς καὶ ἅπ' ὅλες
τῆς Διαπλάσσοπούλες. Δ/σις: Ὁδὸς Ἐρμού
54, Βόλον. ΜΑΣΚΑ

ΚΖ' — 347
Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν διηγήμα-
τος θέμα ὁποιοδήποτε (προτιμῶνται
τὰ φαιδρά). Προθεσμία διμηνος: συμμε-
τοχὴ διδραχμῶς: βραβεῖα 2. Δ/σις: Θεο-
φιλόπουλον, Γκυλιόφουδου 3, Ἀθήνας.
ΚΕΡΑΜΙΑΝ, ΒΑΝ ΜΙΤΤΕΝ, ΑΡΧΙΤΕΜΠΕΛΕ,
ΦΡΟΝΙΜΟ ΤΡΕΛΟΠΑΙΔΟ

ΚΖ' — 348
Ποιὸς ἀριστοκόρις δὲν θὰ φησίσῃ τὴν
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ πού βραβεύ-
θηκε πέρους;

ΚΖ' — 349
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΣΤΗΡ.,
Διαπλάσσοπούλα-ες! Μιμήθητε μὰς ὑπο-
στηρίζοντες τὸν (ΚΖ'—278) διαγωνι-
σμὸν τοῦ συλλόγου ἘΡΜΗΣ.

ΚΖ' — 350
Πρωτομπαίνοντας σὲ Διαπλάσσοκομο
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες. Βόλγας

ΚΖ' — 351
Ὁ Βόλγας, ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά μὲ
ὅλα τὰ Διαπλάσσοπούλα καὶ Διαπλάσο-
πούλες. Δ/σις: Σπύρον Πεσελίδην, Μομεν-
βασίας 11, Ἀθήνας.

ΚΖ' — 352
Αριστοκράτισσα, Ἀνατόλια, Λέλια, Λι-
λάντα, Βαλέντια, Εἰα, Τσοῦχτρα, σὰς
ἐψήφισα. Νέμεσις

ΚΖ' — 353
ΚΕΛΕΜΕ, ἔμαθες τὸ τσάρλεστον ἢ ἀκόμη;
ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ

ΚΖ' — 354
Ψηφίτω τὸ ὑπέρτονον ψευδώνυμον ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ. Μιμήθητε μὲ
ὅλοι. Τραγεῦδι τῆς Δευτεριάς

ΚΖ' — 355
Πρωτομπαίνοντας σὲ Διαπλάσσοκομο
χαίρετ' ἅπαντας.
Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΚΖ' — 356

ΤΡΕΜΕΤΕ!!! γιὰτί ἄρχισα: Φιλόσο-
φῃ—Μαρία Φαλαγκά. Ἀούααα!!!
Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΚΖ' — 357
Σμυρνιακάκι, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυσ-
τικά: Μέσον Διαπλάσεως.
Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΚΖ' — 358
Περιμένω ἀπὸ ὅλους Μ. Μυστικά. Δ/σις:
Δημήτρ. Σπυροπούλου, Ἀμφιτρίτης 5,
Καβάλλαν. Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι

ΚΖ' — 359
Πικρὴ Σκλαβία, Μυρίνη, Φιλόσοφῃ, ἀλ-
ηλογοροῦμε; Δ/σις: Λουίζαν, π. τ.
Καβάλλαν. Λουίζα

ΚΖ' — 360
Ἀφρισμένο Κύμα, Μιράντα, ποῖα εἶ-
ναι ἡ διεύθυνσίς σας; γιὰ νὰ στείλω...
Μόνα Δίζα

ΚΖ' — 361
Πρωτομπαίνοντας σὲ Διαπλάσσοκομο.
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες. ΠΗΛΕΥΣ

ΚΖ' — 362
Ἀνευρέθῃ στὰ σκοπιεῖς Παλιὸ Κλεῖδι
κατάλληλο γιὰ ΠΑΜΟ ΒΙΟΛΙ. Πηρογο-
ριαί... ἐντός. Πέρβος

ΚΖ' — 363
ΑΡΤΑΝΙΑΝ ΑΡΑΜ, νομίζομεν, εἴμεθα φί-
λοι. Ἰδόμεν συλλογὸν ΣΥΝΤΡΟ-
ΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ;
Σωματοφύλακες: ΠΟΡΘΟΣ-ΑΘΩΣ

ΚΖ' — 364
Μή με παρεξηγήσετε
πού εἰμ ἀπαιτητικὸς,
γιὰτί, ἂν μὲ ψηφίσετε,
τὴν ψήφου μου θὰ δώσω.
Λοιπὸν ἐμῆρος!

ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

ΚΖ' — 365
Ελλείπει ἀπαντήσεων, διαγωνισμὸν δὲν
ἐκφώνω, ἀλλὰ βραβεῖω μόνον Του-
ρεζήν. Βραβεῖοις ἀς διαλέξῃ τὰ 4 δι-
άτια τοῦ διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—204) καὶ νὰ
στελῇ δρ. 4 ταχυδρομικά. Ἀδῶς

ΚΖ' — 366
Ο ΑΘΩΣ ἰπενδυμίζει τὴν (ΚΖ'—266) καὶ
περιμένει.

ΚΖ' — 367
ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21
Γροφφίσιος Δημοψηφίσματος 1927

ΚΖ' — 368
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΛΕΣ, ΣΠΑΡΤΙΑ-
ΤΟΠΟΥΛΑ-ΛΕΣ, σὰς ζητῶ ἕνα τε-
τραδιάκι, μὴ καρτούλα ὡς ἐνθύμιση τῶν
διαπλάσσοκων νὰ χροῶν. Δ/σις: (Κ.Κ.Κ.)
π. τ. Σπάρτην. ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΙΣ

ΚΖ' — 369
Διαπλάσσοπούλα-ες, προκηρύσσομεν δια-
γωνισμὸν ἀνράφων κινηματογραφικῶν
καρτῶν. Παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε ἐγ-
καίρας. Συμμετοχὴ διδραχμῶς. Βραβεῖα
δύο. Δ/σις: Μαρίκην Ἀδραμάκου, Σέρρας.
Μιρέλλα, Ματζέλ Νιτούς

ΚΖ' — 370
Νάντια, Νάντια, Μ. Μ. ἐλάβαμε εὐ-
χαριστοῦμε. Γιάννην Δελινδὸν, Μ. Μ.
ἔστειλα. Ματζέλ Νιτούς
Ζιλδα ἡ Ἀγρία

Νέος Τιμοκατάλογος
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τῶν δρ. 25,
ταχυδρομικὰς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 18 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.